

- Nakazanie Komisji naprawienia krzywdy wyrządzonej wnoszącemu odwołanie poprzez zapłatę zadośćuczynienia określonego ryczałtowo na kwotę 100 000 EUR;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku naruszono prawo w odniesieniu do zawinionego charakteru działań Komisji wobec wnoszącego odwołanie w toku postępowania karnego, w szczególności w świetle jego statusu osoby sygnalizującej nadużycia „w sprawie Eurostat”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 4 lipca 2019 r. — Openbaar Ministerie, YU, ZV/AZ

(Sprawa C-510/19)

(2019/C 312/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Openbaar Ministerie, YU, ZV

Druga strona postępowania: AZ

Pytania prejudycjalne

- 1) 1. Czy wyrażenie „organ sądowy” w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej ⁽¹⁾ stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii?
2. Jeżeli na pytanie 1.1. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: na podstawie jakich kryteriów ustala się, czy organ wykonującego nakaz państwa członkowskiego jest takim organem sądowym i czy w związku z tym wykonywany przez niego europejski nakaz aresztowania jest taką decyzją sądową?
3. Jeżeli na pytanie 1.1. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy niderlandzka prokuratura (openbaar ministerie), a ściślej mówiąc, prokurator (officier van justitie), jest objęta zakresem pojęcia organu sądowego w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej i czy w związku z tym wykonywany przez ten organ europejski nakaz aresztowania jest taką decyzją sądową?

4. Jeżeli na pytanie 1.3. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy dopuszczalne jest, aby w przedmiocie pierwotnego przekazania orzekał zgodnie z art. 15 decyzji ramowej organ sądowy, ściślej mówiąc, wydział sądu właściwy do orzekania w sprawach przekazania w Amsterdamie (overleveringskamer te Amsterdam), przy czym osobie, której dotyczy wnioski o przekazanie, zagwarantowane zostaje m.in. prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, podczas gdy rozstrzygnięcie w przedmiocie uzupełniającego przekazania na podstawie art. 27 decyzji ramowej zostało przekazane innemu organowi, a mianowicie prokuratorowi, przy czym osobie, której dotyczy wniosek o przekazanie, nie zostaje zagwarantowane prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, na skutek czego powstaje pozbawiony jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia widoczny brak spójności w ramach decyzji ramowej?
5. Jeżeli na pytania 1.3. i 1.4. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 14, 19 i 27 decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że prokuratura (openbaar ministerie), występująca jako wykonujący nakaz organ sądowy, powinna w pierwszej kolejności zapewnić prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, zanim wyrażona zostanie zgoda na ściganie, skazanie bądź zatrzymanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego w związku z innym czynem zabronionym niż będący podstawą wniosku o przekazanie, popełnionym przed przekazaniem na mocy europejskiego nakazu aresztowania?
- 2) Czy prokurator prokuratury rejonowej w Amsterdamie, działający w wykonaniu art. 14 niderlandzkiej Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 r. o wdrożeniu decyzji ramowej Rady w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej; Overleveringswet), jest wykonującym nakaz organem sądowym w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej, który przekazał osobę i który może wyrazić zgodę w rozumieniu art. 27 ust. 3 lit. g) i art. 27 ust. 4 decyzji ramowej?

(¹) Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 23 maja 2019 r. w sprawie T-222/17, Recylex i in./Komisja, wniesione w dniu 23 lipca 2019 r. przez Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux, Harz-Metall GmbH

(Sprawa C-563/19 P)

(2019/C 312/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux, Harz-Metall GmbH (przedstawiciele: M. Wellinger, adwokat, S. Reinart i K. Bongs, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 maja 2019 r. w sprawie T-222/17 w zakresie, w jakim Sąd potwierdził w nim grzywnę nałożoną w zaskarżonej decyzji (¹) na wnoszące odwołanie i obciążył je kosztami postępowania;